

[Erna Sørensen.]

at vi i et udvalg får lejlighed til at undersøge dette spørgsmål og få nye oplysninger frem. Det står for mig, der en tid var medlem af svangerskabskommissionen, som om vi ikke havde de skruller med hensyn til forlængelse af fristen, der kommer til udtryk i den artikel, der er sendt os af dr. Landgreen Jensen.

Ændringerne i straffebestemmelserne finder jeg helt i overensstemmelse med tiden. Vi har set, hvordan praksis efterhånden har ændret sig således, at det kun er i meget få tilfælde, kvinder undergives høj straf. At vi ikke kan gå ind for straffrihed, synes jeg er ganske naturligt; der må være noget, der holder tilbage, ligesom jeg er enig med den højtærede justitsminister i, at vi ikke kan have en social velfærdsparagraf, der vil stille alle frit i henseende til spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse. Jeg tror, at netop det, der er foreslået her: at man kan gå helt ned til hæftestraf, er det rigtige, medens man selvfølgelig må bibeholde de straffebestemmelser, som i øjeblikket er gældende for den, der ulovligt medvirker ved svangerskabsafbrydelse.

Iøvrigt håber jeg, at man i det udvalg, der vil blive nedsat, påny kan få lejlighed til at drøfte de enkelte problemer.

Jeg tror som sagt, at et oplysningsarbejde vil være i høj grad påkrævet. Om det skal medføre, at vi må have andre oplysningssteder, end vi tidligere har haft, står mig ikke klart; jeg tør ikke endeligt binde mig til, om oplysningsarbejdet skal ske gennem de såkaldte seksalklinikker i de store byer. Men det tiltaler mig i høj grad, at man vil åbne mulighed for ved universiteterne, såvel i København som i Aarhus, at oprette vejledende klinikker, og at man iøvrigt vil søge en videre uddannelse ved universiteterne i sociologi end hidtil. Man har nemlig indtrykket af, at lægerne, der jo alle er meget stærkt overarbejdede, i hvert fald sygekasselægerne, ikke har den fornødne tid til at vejlede deres patienter med hensyn til svangerskaber. Det har — lad mig nævne det i denne forbindelse — også for mig været en stor oplevelse, at lægeforeningen selv har taget sig den opgave på at tilbyde sine medlemmer kursus, hvorved de føres à jour med alt, hvad der foregår indenfor dette område, og at man også fra lægernes

side har givet tilsagn om i langt større udstrækning end tidligere at være rådgivende overfor patienter, der henvender sig i anledning af et svangerskab.

Når alle kræfter sættes i gang her, tror jeg, det vil styrke kvinden i de vanskelige måneder, hvor hun synes, det hele ser så håbløst ud, og når man så også økonomisk kan give støtte til dem, der trænger dertil, håber jeg, at man virkelig kan få ram på de illegale aborter, som nu i så vid udstrækning finder sted. Det må for mig være det afgørende, at der sker en bedring heri. Samfundet kan ikke være tjent med, at der foregår så mange illegale svangerskabsafbrydelser. Vi er ikke inde i en nedgangsperiode, således at man kan sige, at det er økonomien, der fører det med sig. Jeg tror, det er rigtigt, at der mangler en vis ansvarsfølelse hos både manden og kvinden, når det gælder disse forhold. Men det er altid let at udtale sig dømmende. Efter min mening er man nødt til at søge at finde årsagen til de mange illegale aborter, og der kommer man ikke bort fra, at den forløbne tid siden svangerskabslovens ikrafttræden i virkeligheden har været en meget ulykkelig tid. Bolignød er opstået, vi ser, hvordan hjemmene er overbefolkede, og at folk lever sammen uden at kunne blive gift, fordi de ikke kan skaffe sig tag over hovedet. Alt dette er forhold, som vi må søge at afvikle bedst muligt og hurtigst muligt, hvis vi virkelig skal komme frem til ordnede forhold på dette område.

Uanset at mit parti stiller sig, om jeg så må sige, delt med hensyn til, hvorledes den kommende svangerskabslov skal være, vil jeg tilsige min velvillige behandling af sagen i et udvalg, og jeg håber på, at de forskellige anskuelser der kan blive nærmere drøftet, og at man kan finde frem til en samlet løsning af denne opgave.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Den opgave, vi står overfor, at ændre lovgivningen om svangerskabsafbrydelser, er en ubehagelig og utilfredsstillende opgave — det fremgår også af de indlæg, der er fremkommet i dag — al den stund man må erkende, at fremkaldt abort kun er en nødudvej, og at afgørelsen af, om tilladelse kan gives i det enkelte tilfælde, ifølge sagens natur må bero på et skøn. Jeg tror ikke, der er nogen